

ע"פ 9433/03/14 - המערערת, אסתר ביתם, נגד המשיבה, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 9433-03-14

בפני הרכב כב' השופטים:

עודד גרשון [אב"ד]

ד"ר מנחם רניאל

חננאל שרעבי

המערערת

אסתר ביתם,

ע"י עוה"ד רון אביב

נגד

המשיבה

מדינת ישראל

ע"י פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)

פסק דין

השופט חננאל שרעבי:

1. בפנינו ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בעכו (כב' השופט זיאד סלאח), מיום 19.1.14, במסגרתו הורשעה המערערת בעבירה של תקיפה סתם בהתאם לסעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, ונגזר עליה מאסר על תנאי לתקופה של חודש למשך שנה, שהתנאי הוא שלא תעבור עבירה בו הורשעה בתיק זה או כל עבירת אלימות אחרת ותורשע בה.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המערערת הוגש כתב אישום, על פיו בתאריך 19.9.12, באזור מעלות, תקפה המערערת את המתלוננת בכך שהכתה בפנייה במכת אגרוף.

מגזר הדין עולה כי הרקע לכך היה, כנראה, קשר רומנטי שהיה בין המערערת לבעלה של המתלוננת, כשבמועד התקיפה נשוא כתב האישום, המתלוננת ובעלה היו פרודים.

עוד צוין בגזר הדין כי כיום אין למערערת קשר עם המתלוננת או עם בעלה של המתלוננת, ושניהם חזרו לחיות יחדיו.

3. במסגרת טענותיו בבית המשפט קמא ביקש ב"כ המערערת שלא להרשיעה, שכן היא עובדת בתחנת דור אלון, היא עומדת בפני קידום בעבודה, והרשעתה עלול לפגוע בקידומה.

עוד ציין ב"כ המערערת בבית המשפט קמא את נסיבות חייה הקשים של המערערת ועברה הנקי.

לכן ביקש ב"כ המערערת בבית המשפט קמא לשלוח אותה לתסקיר טרם גזירת עונשה, שיבחן בין היתר את האפשרות של הימנעות מהרשעתה.

4. למרות בקשותיה של המערערת, החליט השופט קמא, להרשיעה, מבלי להפנות עניינה לשירות המבחן לעריכת תסקיר, לנוכח חומרת המעשה המיוחס לה בכתב האישום, והעדר תשתית ראייתית, ולו לכאורה, כי הרשעתה תביא לכדי פגיעה בשיקומה.

טענות המערערת בהודעת הערעור

5. בהודעת הערעור טען ב"כ המערערת כנגד החלטת השופט קמא להרשיע את המערערת ולגזור את עונשה מבלי שהפנה אותה קודם לכן לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר בעניינה, שיבחן, בין היתר, גם אפשרות של הימנעות מהרשעה, במיוחד כשב"כ המאשימה בבית המשפט קמא לא התנגדה לכך.

6. כן צוין בהודעת הערעור כי טעה בית המשפט כשלא נמנע מהרשעת המערערת, הגם שיהיה בכך כדי לפגוע בסיכוייה להשיג מקום עבודה אחר, דבר שיוביל לפגיעה כלכלית כבדה בה ובילדיה, ותוך התעלמות מנסיבותיה האישיות ועברה הנקי.

ישיבת יום 3.4.14 ותסקיר שירות המבחן מיום 24.6.14

7. בישיבת יום 3.4.14 החליט בית משפט זה להפנות את המערערת לשירות המבחן למגורים לעריכת תסקיר, שיבחן בין היתר אפשרות להימנע מהרשעתה.

8. תסקיר שירות המבחן בעניינה של המערערת נתקבל בתאריך 24.6.14 ותמצית ממצאיו כדלקמן:

א. מתוארות בו נסיבות חייה הלא קלות של המערערת, שמפאת צנעת הפרט לא נפרטם במסגרת פסק דין זה.

ב. המערערת ביטאה צער על הפגיעה במתלוננת.

ג. המערערת הסכימה להשתלב בהליך טיפולי ביחידה לטיפול באלימות במשפחה באזור מגוריה.

ד. שירות המבחן התרשם שמדובר באישה חיובית ונורמטיבית בדרך כלל, הנושאת עמה פגיעות רגשיות רבות משנות נישואיה. לכן היא מתקשה לבוא במגע עם תחושות של חוסר אונים וחרדה, אותן היא חווה כמאפיינים של מצב קורבני. היא נוטה להדחיק תחושות אלה או לפעול בתוקפנות, כפי שארע באירוע העבירה דנן.

הערכת שירות המבחן היתה כי ללא מעורבות טיפולית קיים סיכון להישנות התנהגות דומה בעתיד.

ה. על מנת לא לחסום בפני המערערת אפשרויות תעסוקתיות ולימודיות עתידיות הומלץ להימנע מהרשעתה בדין ולהעמידה בצו מבחן למשך 12 חודשים. במסגרת צו המבחן היא תשתלב בטיפול ביחידה לטיפול באלימות במקום מגוריה.

טיעוני ב"כ הצדדים בפנינו

9. בישיבת יום 26.6.14 ביקש ב"כ המערערת לאמץ את המלצות שירות המבחן, ואף צירף פסיקה התומכת במסקנות אלה.

לחלופין ביקש ב"כ המערערת לבטל את עונש המאסר המותנה שנגזר על המערערת בגזר הדין ותחתיו להטיל צו מבחן על המערערת לתקופה שיקבע בית המשפט.

10. לעומתו, באת כח המשיבה סבורה כי אין מקום להתערב בגזר דינו של השופט קמא שהחליט להרשיע את המערערת.

לטענתה, כיום אין מדובר בשאלה האם יש להרשיע את המערערת אם לאו, אלא האם יש טעות בגזר הדין המחייב את שינויו על ידי ערכאת הערעור בדרך של ביטול הרשעת המערערת.

דין והכרעה

11. השאלה העומדת על הפרק היא - האם נפלה טעות בגזר דינו של השופט קמא בהרשיעו את המערערת, תוך שהוא דוחה את בקשת המערערת להימנע מהרשעתה.

12. "ככלל, הוכחת אשמתו של אדם, מחייבת את הרשעתו בדין. זהו פועל יוצא הכרחי וטבעי, ביטוי משפטי להפרת נורמה בדין הפלילי, על מנת להבטיח את תכליותיו. זוהי הדרך לציין את הפסול שבמעשה, להרתיע את היחיד ואת הרבים לשם מניעת הישנותו, ולעשות למען אכיפה אחידה ושיויונית".

ע"פ 5985/13 הראל אבן נ' מדינת ישראל (פס"ד מיום 2.4.14, והציטוט מסע' 6 לפסה"ד).

להלן: "הלכת אבן".

13. יחד עם זאת סעיף 71א(ב) לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"מצא בית המשפט שנאשם ביצע עבירה, רשאי לתת צו שירות גם ללא הרשעה, בנוסף למבחן או בלעדיו, ומשעשה כן יהיה דינו של צו השירות, לעניין סעיף 9 לפקודת המבחן... כדין צו מבחן"

14. מה הקריטריונים להימנעות מהרשעה?

עמד על כך בית המשפט העליון בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל (פד"י נב(3) 337, תוך שהוא מצוין כדלקמן (סעיף 7 לפסה"ד):

"הימנעות מהרשעה אפשרית ... בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים...".

15. הקריטריונים האמורים שנקבעו בהלכת כתב אומצו במהלך השנים על ידי הערכאות השונות, והפכו למאורות דרך לאורם מכון עצמו בית המשפט בשאלת ההימנעות מהרשעה.

בהלכת אבן סיכם בית המשפט את הקריטריונים להימנעות מהרשעה במילים הבאות:

"בפסיקת בית משפט זה נמנו שיקולים ונקבעו מבחני משנה על מנת להדריך ולכוון את שיקול הדעת אם ראוי להימנע מהרשעת אדם שאשמתו הוכחה. מחד גיסא, שיקולי שיקום המתמקדים בנסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם, כגון: עברו הפלילי והסבירות כי ישוב ויעבור עבירות; האם העבירה מלמדת על דפוס התנהגות כרוני של הנאשם או שמדובר בהתנהגות מקרית ויחידה; נסיבות ביצוע העבירה; מעמדו ותפקידו של הנאשם, והקשר בין העבירה לבין אלה; השפעת ההרשעה על עיסוקו המקצועי; יחסו של הנאשם כלפי העבירה, קרי, האם לקח אחריות והתחרט על ביצועה; משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם; גילו, מצבו האישי והבריאותי ועוד. מאידך גיסא, ניצבים שיקולים שבאינטרס הציבור, כגון: טיב העבירה

וחומריתה; מידת פגיעתה באחרים; הרציונל שבבסיס הכלל המחייב הרשעה; המסר החברתי ועוד...

הנטל הוא על הנאשם המבקש להימנע מהרשעתו לשכנע כי מן הראוי לחרוג בעניינו מדרך הכלל, וכי שיקולי השיקום האינדיבידואליים גוברים במידה רבה על שיקולי האינטרס הציבורי... "

16. יצוין כי בהלכת אבן נדונה הרשעתו של סמנכ"ל ברכבת וראש חטיבת הפעלה ותחזוקת תשתיות בעבירת רשלנות.

שם טען הנאשם כי הרשעתו עלולה לפגוע בעתידו המקצועי ברכבת ישראל.

על אף זאת, בית המשפט המחוזי הרשיעו תוך שהוא מציין כי הפגיעה בעתידו המקצועי "אינה מוחשית וממשית". בית המשפט העליון אישר זאת, למרות שציין כי חל פיחות מסוים במעמדו המקצועי של המערער ברכבת ישראל, אך אין וודאות שהדבר נובע מהרשעתו בפלילים.

17. בפסיקה אחרת גם דחה בית המשפט העליון טענה כי יש להימנע מהרשעה שמא יהיה בה כדי לפגוע בפגיעה אפשרית בנאשם במציאת מקומות עבודה עתידיים אפשריים.

(רע"פ 342/11 ראמי נסור נ' מדינת ישראל - פורסם במאגר נבו).

18. על פי המבחנים האלה אין מקום במקרה דנן לבטל את הרשעתה של המערערת, מהטעמים הבאים:

א. מעשה התקיפה המיוחס למערערת, כמפורט בסעיף 2 לעיל (מכת אגרוף בפניה של המתלוננת), הוא מעשה חמור.

רק לאחרונה הבהיר בית המשפט העליון כי " את תופעת האלימות יש לעקור על ידי השתת עונשים מחמירים" (ע"פ 7874/13 חלדון עמרו נ' מדינת ישראל - פס"ד מיום 24.6.14, סע' 5 לפסה"ד).

בכלל ענישה מחמירה גם **הרשעה** בעבירת אלימות המיוחסת לנאשם, על מנת להעביר מסר ברור לציבור של סלידה ממעשי אלימות.

ב. המערערת לא הצביעה בצורה ברורה וקונקרטית על כי ההרשעה תפגע בשיקומה ו/או במקצועה.

כיום המערערת עובדת במשרה חלקית כמוכרת ובעבר עבדה כסדרנית בסופר מרקט ובתחנת

דלק "דור אלון" (כמצוין בתסקיר שירות המבחן).

המערערת לא הראתה כי הרשעתה תפגע בעבודתה הנוכחית ו/או כי פגעה בעבודותיה בעבר בעת ההרשעה.

טענה כללית של המערערת כי הרשעתה תפגע באפשרויות התעסוקה שלה בעתיד איננה מונעת הרשעה, כפי שציינו בסעיף 17 לעיל.

19. **לאור האמור - לא התקיימו במקרה דנן התנאים הנדרשים להימנעות מהרשעה.**

נסיבות חייה האישיים של המערערת והיותה אישה חיובית ונורמטיבית, כמצוין בתסקיר שירות המבחן, אין בהם כשלעצמם כדי להצדיק הימנעות מהרשעה לאחר ביצוע מעשה חמור דוגמת מעשה התקיפה שביצעה המערערת, נשוא המקרה דנן.

20. המלצת שירות המבחן להימנע מהרשעתה של המערערת אינה מחייבת את בית המשפט, שכידוע אינו מחוייב לקבל את המלצתו. שיקולי שירות המבחן אינם חופפים בהכרח את שיקוליו של בית המשפט, שמופקד על הראייה הכוללת, הבוחנת גם שיקולי הרתעה.

(ע"פ 344/81 מדינת ישראל נ' שחר סגל (פד"י לה(4), 313, 318).)

21. **לאור האמור לעיל, אמליץ לחבריי לדחות את הערעור ככל שמכוון לביטול ההרשעה.**

22. באשר לבקשתו החלופית של ב"כ המערערת בפנינו, לבטל את המאסר המותנה ובמקומו להטיל על המערערת צו מבחן לשנה או יותר, בקשה זו לא צוינה במסגרת הודעת הערעור ועלתה לראשונה רק בעת הדיון בפנינו. יחד עם זאת, ב"כ המשיבה לא טענה כנגד כך, ובצדק - כי אפשרות השמתה של המבקשת תחת צו מבחן, ובמסגרת זאת תעבור טיפול ביחידה לטיפול באלימות, עלתה והומלצה רק בתסקיר שירות המבחן, שהוזמן ע"י בית משפט זה במסגרת הערעור הנדון.

23. **שקלתי בקשה זו של המערערת ושוכנעתי, וכך אמליץ לחבריי, לקבלה.**

טעמי הם כדלקמן:

א. השמתה של המערערת תחת צו מבחן תאפשר שילובה בטיפול ביחידה לטיפול

באלימות שבמקום מגוריה. המערערת, כעולה מתסקיר שירות מבחן, מסכימה

לקבלת טיפול כאמור. טיפול זה דרוש למערערת, ובלעדיו הסיכון להישנות

התנהגות אלימה בעתיד קיים. זו הסיבה ששרות המבחן המליץ על צו מבחן למשך 12 חודשים (ראה תימצות מסקנות שירות המבחן בסעיף 8 לעיל).

ב. סבורני כי במקרה הנדון, לנוכח ההערכה כי מדובר במערערת נורמטיבית וחיובית הנעדרת עבר פלילי, השמה תחת צו מבחן ל-12 חודשים שקולה, מבחינת הרתעה, לעונש המותנה שהוטל על המערערת, כמפורט בסעיף 1 לעיל, ואף יותר מכך.

נזכיר בנדון את סעיף 16(2) לפקודת המבחן [נוסח חדש], התשכ"ט-1969, הקובע

כדלקמן:

"הוכח להנחת דעתו של בית המשפט שנתן את צו המבחן כי הנבחן הורשע על

עבירה נוספת,רשאי הוא-

...(1)

(2) אם ניתן צו המבחן לאחר הרשעה...להטיל עליו עונש על העבירה המקורית

במקום צו המבחן, והכל כפי שבית המשפט היה רשאי להטיל אילו זה עתה

הורשע בפניו על אותה עבירה ובהתחשב, בין השאר, בשיקולים אלה:

א. התקופה שחלפה מיום העמדתו של הנידון למבחן;

ב. הדרך שבה עמד במבחן עד למועד ביצוע העבירה הנוספת;

ג. חומרת העבירה הנוספת.

מובהר למערערת, כי ככל שלא תפעל על פי צו המבחן, עשוי צו המבחן להיות מופקע והמערערת תשוב לבית המשפט לגזירת עונשה.

סוף דבר

24. לאור כל האמור לעיל, אמליץ לחברי כדלקמן:

עמוד 7

א. לדחות הערעור המכוון לעצם הרשעת המערערת.

ב. לבטל את עונש המאסר המותנה שהוטל על המערערת, כמפורט בסעיף 1 לעיל, ובמקומו להטיל על הנאשמת צו מבחן למשך 12 חודשים **(כתקופתהתנאי)** מיום מתן פסק דין זה, במסגרתו תשתתף בטיפול ביחידה לטיפול באלימות שבמקום מגוריה.

השופט ד"ר מנחם רניאל:

אני מסכים.

השופט עודד גרשון [אב"ד]:

1. אני מסכים לתוצאה אליה הגיע חברי הנכבד השופט חננאל שרעבי ואני מבקש להוסיף מילים אחדות משלי.

2. חוששני כי נפל פגם של ממש באופן שבו נוהל ההליך בבית המשפט קמא:

התיק נקבע להקראה בפני כב' השופט זיאד סאלח ליום 19.1.2014.

עיון בפרוטוקול הדיון שהתקיים ביום 19.1.2014, מלמד שלא התקיים כלל הליך של הקראה כאמור בסעיף 143 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן - "חסד"פ"). לא נרשם בפרוטוקול שבית המשפט הקריא את כתב האישום למערערת (הנאשמת). כך גם לא נרשם בפרוטוקול שהסניגור הודיע שהוא קרא את כתב האישום לנאשמת.

עיון בפרוטוקול מלמד שהדיון נפתח בכך שהסניגור טען בפני בית המשפט קמא כי מן הראוי "לסגור את התיק" מאחר ומדובר ב"זוטי דברים".

אכן, מדברי הסניגור עולה כי הלכה למעשה מודה הנאשמת/המערערת בעובדות כתב האישום שנטענו נגדה אלא שלאור נסיבות העניין ונסיבות חייה טען הסניגור כי "הרשעתה יכולה לפגוע בה". על שום כך ביקש שלא להרשיע את המערערת. בסוף דבריו טען הסניגור כי "באם בית המשפט סבור שיש לדחות את הטענה של זוטי דברים, אבקש להפנות את הנאשמת לקבלת תסקיר, שיבחן אפשרות של הימנעות מהרשעה".

לאחר דבריו האמורים של הסניגור, נרשם מפי בא כוח המאשימה כי אין למאשימה התנגדות להפניית

הנאשמת לשירות המבחן לשם קבלת תסקיר בטרם הרשעה, **"יחד עם זאת איננו מתחייבים לקבל המלצות שירות המבחן. אנו עומדים על הרשעה"**.

מיד לאחר מכן כתב בית המשפט קמא **"פסק דין"** שבו פירט את נימוקיו מדוע הוא דוחה את הטענה בדבר זוטי דברים. בית המשפט קמא דחה, ללא כל הנמקה, גם את הבקשה להפניית המערערת לשירות המבחן לשם קבלת תסקיר, **והחליט להרשיע** את המערערת בעבירה שיוחסה לה בכתב האישום.

בהמשך לאמור לעיל, כתב בית המשפט קמא כי **"למעשה הצדדים טענו גם לכל הנסיבות הרלוונטיות לעניין העונש"** ועל כן גזר את דינה למאסר על תנאי לתקופה של חודש למשך שנה **"והתנאי הוא כי הנאשמת לא תעבור בתקופה זו עבירה בה הורשעה בתיק זה או כל עבירת אלימות אחרת ותורשע עליה בדין"**.

3. הנה כי כן, מסתבר שבית המשפט קמא ראה לערוך **"קיצור דרך"**, כמפורט לעיל, קיצור דרך אסור ופסול הפוגע בזכויותיה של המערערת!

כאמור לעיל, בית המשפט קמא לא הקריא למערערת את כתב האישום ואף לא רשם מפיו של הסניגור כי זה הקריא למרשתו את כתב האישום, בניגוד לאמור **בסעיף 143 לחסד"פ**.

חוק סדר הדין הפלילי מלמדנו כי לאחר שמיעת ראיות הצדדים וטענותיהם לעניין אשמתו הנטענת של הנאשם, על בית המשפט ליתן **"הכרעת דין": סעיפים 181 א - 186 לחסד"פ**.

משהורשע הנאשם רשאים התובע והנאשם להגיש ראיות לעניין העונש **(אם אכן יש להם ראיות כאלה): סעיפים 187 - 190 לחסד"פ**.

זהו גם השלב שבו רשאי בית המשפט להפנות את הנאשם לשרות המבחן לשם קבלת תסקיר של קצין מבחן בעניינו: **סעיפים 37 - 38 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977**.

לאחר שמיעת ראיות הצדדים, אם היו כאלה, וקבלת תסקיר של שרות המבחן, אם הוזמן תסקיר כזה, **"רשאים התובע ואחריו הסניגור והנאשם להשמיע את טענותיהם לעניין העונש" (סעיף 192 לחסד"פ)**.

רק לאחר כל האמור לעיל, **"בתום הטענות לעניין העונש יגזור בית המשפט את דינו של הנאשם" (סעיף 193 לחסד"פ)**.

חוששני כי סקירת הדיון שהתקיים בפני בית המשפט קמא מלמדנו שלא כך נהג בית המשפט בענייננו.

המחוקק הקפיד **בסעיף 143 לחסד"פ** לקבוע שהליך פלילי צריך להפתח בהקראת כתב האישום, אם על ידי בית המשפט עצמו ואם באמצעות סניגורו. לא די בכך שסניגור יעמוד ויטען בפני בית המשפט טענות לזכות מרשו כפי שנעשה במקרה שלפנינו. על בית המשפט לוודא שכתב האישום אכן הוקרא לנאשם. רק לאחר שעשה כן, יוכל להמשיך בית המשפט במלאכתו.

אכן, במסגרת טענותיו בפני בית המשפט קמא, עתר הסניגור לכך שאם בית המשפט ידחה את הטענה בדבר זוטי דברים, כי המערערת תופנה לשירות המבחן לשם קבלת תסקיר כדי שתבחן האפשרות להימנע מהרשעה. ברם, אין בעובדה זו כדי לפטור את בית המשפט מקיום הדיון על פי סדר הדין שנקבע על ידי המחוקק ואסור היה לבית המשפט קמא לערוך את קיצור הדרך כפי שערך ולהגיע ישירות ל"**פסק הדין**" שבו גזר את דינה של המערערת.

נאשם זכאי לכך שתינתן לו האפשרות לטעון בכל אחד מן השלבים השונים של ההליך הפלילי. כבר נאמר ונכתב רבות על כך שאין חקר לתבונת סניגור, וגם אם הסניגור טען כבר בפני בית המשפט, בשלב הראשון של הדיון הפלילי, את שטען, עדיין עומדת לנאשם הזכות להשמע גם בשלבים הבאים.

חוששני כי בכך שבית המשפט קמא לא קיים את מצוות המחוקק כאמור לעיל, פגע בזכויותיה של המערערת.

4. יכול שיטען הטוען כי לאור האמור לעיל, משלא התקיימה הקראה כדת וכדין, אי אפשר היה להרשיע את המערערת כלל. התשובה על כך היא כדלקמן:

ראשית, כפי שכבר צויין לעיל, אין מחלוקת על כך שהסניגור הודה בשם המערערת בעובדות כתב האישום;

שנית, המערערת לא טענה כלל לעניין הפגם האמור לעיל (**בעניין אי קיום הקראה כדת**);

שלישית, בנסיבות העניין ולאור האמור לעיל לא נגרם למערערת עיוות דין (**השוו לסעיף 215 לחסד"פ**).

אשר על כן, איני רואה מניעה להותיר את הרשעת המערערת על כנה. זאת במיוחד לאחר שכפי שיפורט להלן, אנו, בערכאת הערעור, הזמנו תסקיר של שרות המבחן ואנו עומדים לקבל חלק מהמלצותיו.

5. בתום הדיון שהתקיים בפנינו ביום 3.4.2014 הזמנו תסקיר בעניינה של המערערת, ותסקיר כזה אכן הוגש.

שירות המבחן ציין בתסקירו כי המערערת הינה אישה חיובית ונורמטיבית בדרך כלל ובעלת כוחות לתפקוד והתמודדות ושאיפות נורמטיביות להתפתחות אישית ומקצועית. מדובר במערערת ללא כל עבר פלילי. אכן, צדק בית משפט קמא בכך שדחה את הבקשה להימנע מהרשעת המערערת בדיון. עם זאת, לאור מכלול נסיבות העניין, הן נסיבות ביצוע העבירה והן נסיבותיה האישיות של המערערת, ולאור המלצת שירות המבחן בדבר העמדת המערערת במבחן למשך 12 חודשים, אני מצטרף לתוצאה אליה הגיע חברי הנכבד השופט שרעבי בסעיף 24 לחוות דעתו.

אשר על כן הוחלט, פה אחד, לקבל את ערעורה של המערערת באופן חלקי כדלקמן:

א. עונש המאסר המותנה שהוטל על המערערת על ידי בית המשפט קמא מבוטל.

ב. ניתן בזה צו מבחן למשך 12 חודשים מיום מתן פסק דין זה. במסגרת המבחן תשתתף המערערת בטיפול ביחידה לטיפול באלימות שבמקום מגוריה.

אנו מורים למזכירות בית המשפט לשלוח העתק מפסק דין זה לשרות המבחן למבוגרים.

ניתן היום, ט' תמוז תשע"ד, 07 יולי 2014, במעמד הצדדים.